

illud negat. Sicut ergo scdm substantiā aio homo est: sic scdm substantiā nego cum dico: nō homo est. Et cū querit quātus sit: et aio q̄ drupedalis est: id ē quattuor: pedū: scdm quātitatē aio: q̄ dicit nō quadrupedalis ē: quātitatē negat. Candidus est: scdm qualitātē aio non candidus est: scdm qualitātē nego. Pro pinquus est: scdm relatiuū aio: nō p̄pinquus est: scdm relatiuū nego. Scdm situm aio: cū dico tacet: scdm situm nego: cum dico non iacet. Scdm habitum aio: cum dico armatus ē scdm habitum nego: cum dico non armatus ē. Tantundem autem valet si dicam inermis ē. Scdm tempus aio: cum dico hesternus est: secundū tempus nego: cum dico non hesternus est. Et cum dico rome est: scdm locum aio: et scdm locum nego: cū dico non rome est. Secundū id qd est facere aio: cū dico cedit: si autem dicam nō cedit: scdm id quod est facere nego: vt ostendam non hoc facere. Et cū dico vapulat: scdm pdicamentū aio: quod pati vocatur: et scdm id nego: cum dico non vapulat. Et omnino nullum pdicamentū genus ē scdm qd aliquid aire volumus: nisi vt scdm id ipm pdicamentum negare conuincamur: si p̄ponere negatiuā pticulā voluerimus. Que cum ita sint: si substantialiter airem: dicendo filius: substantialiter negarem: dicendo non filius. Quia vero relatiue aio: cum dico filius est: ad patre refero: relatiue nego: si dico nō filius est. Ad parentem enim eandem negationem refero: volens ostendere q̄ ei parens non sit. At si quantum valet qd dicitur filius: tantundem valet qd dicitur genitus: sicut p̄locuti sumus. Tantundem ergo valet qd dicitur non genitus: q̄tum valet qd dicitur nō filius. Relatiue autē negamus dicēdo non filius: relatiue igitur negamus dicēdo nō genitus. In genitus porro quid est nisi nō genit? Nō ergo recedit a relatiuo pdicamento: cū in genitus dicit. Sicut em̄ genitus nō ad seipm dicit sed q̄ ex genitore sit: ita cū dicitur ingenitus: nō ad seipm dicit: sed q̄ ex genitore non sit ostēdit. In eodē tñ pdicamento qd relatiuum vocat: vtraq̄ significatio vertit. Quod autē relatiue pnūciat: nō indicat esse subam. Ita q̄uis diuersum sit genitus et ingenit? nō indicat diuersam subam: q̄ sicut filius ad patrem: et nō filius ad nō p̄rem refer: ita genit ad genitorē: et nō genitus ad nō genitorē referatur necesse est.

¶ In trinitate deitatis quicqd ad se dicit vnaqueq̄ p̄sona indifferens atq̄ cōmune sit: et vnam significet eandemq̄ subam.

¶ VIII.

¶ Propter illud p̄cipue teneamus q̄cqd ad se dicit p̄stantissima illa diuina sublimitas subalter dicit. Ad autē ad aliqd nō s̄balit: s̄ relatiue: tantūq̄ vim eē eiusdem s̄be in p̄ter filio et sp̄sancto: vt quicqd de singulis ad seipos dicit: nō pluraliter: s̄ singularit accipiat. Quēadmodū em̄ p̄ de? ē: et fili? de? est: et sp̄s sc̄tus de? est: qd s̄ in s̄bam dici nemo dubitat: nō tñ tres deos: s̄ vnū deū dicim? : eā ipam p̄stantissimā trinitatē. Ita magn? pater magn? fili? : magn? sp̄s sc̄tus: non tñ tres magni: s̄ vn? magn?. Nō em̄ de p̄e solo: sic illi p̄uerse sentiūt: s̄ de p̄e et filio et sp̄s sc̄to scriptū est. Tu es de? sol? magn?. et bon? p̄: bon? filius: bon? et sp̄s sc̄tus: nec tres boni: s̄ vn? ē bonus: de q̄ dicitū ē. Nemo bon? nisi sol? d̄s. Etei d̄is Iesus ne ab illo q̄ dixerat m̄gr bone: tāq̄ hoīem p̄pellās: s̄m hoīem tñmō intelligeret iō nō ait. Nemo bon? nisi sol? p̄: sed nemo bonus nisi sol? de?. In p̄ris em̄ noīe: ip̄e p̄ se p̄ pnūciat. In dei vō et ip̄e et fili? et sp̄s sc̄tus: quia trinitas vn? d̄s. Situs vō et hitus et loca et tpa nō p̄prie s̄ translate ac p̄ sitū dicitur deo. Nam et sedere sup cherubin dicit: qd ad sitū dicit. Et abyssum tanq̄ vestimentū amictus qd ad hitū. Et anni tui nō deficiēt: qd ad tps. Et si ascēdero in celum tu ibi es: qd ad locum. Ad autē ad faciendū attinet: fortassis de solo deo verissime dicat. Sol? em̄ de? facit et ip̄e si sit: neq̄ patit q̄tū ad ei? s̄bam p̄tinet q̄ de? est. Itaq̄ omps p̄: oipotens fili? : omps sp̄s sc̄tus nec tñ tres oipotētes: s̄ vn? omps. Et q̄ oia: p̄ que oia: i q̄ oia: ip̄i gla. Quicqd q̄ ad seipm dicitur de?: et de singulis p̄sonis singl̄ dicit: id ē de p̄e et filio et sp̄s sc̄to: et s̄l̄ d̄ ipa trinitate: nō pluraliter s̄ singularit dicit. Quā q̄ppe nō aliud ē dō esse: et aliud magnū esse: s̄ h̄ idē illi ē: et eē et magnū esse. Propterea sic nō dicim? tres eētias: sic nō dicimus tres magnitudines: s̄ vnam essentia et vna magnitudinē. Essentia dico: que vsia grece dicit: quā vsitatus subam vocamus. Dicitur quidē et illi hypostasim: sed nescio quid volūt interesse inter vsiaz et hypostasim ita vt pleriq̄ nostrū q̄ hec greco tractant elo: quia dicere p̄sueuerūt: mian vsian tris hypostasias: qd est latine vnam eētia tres subas. Quā necessitate tres p̄sone in trinitate dicantur.

Capitulum IX.

¶ Ad q̄ n̄sa loquēdi p̄suetudo iaz obtinuit vt h̄ intelligat cū dicim? essentiam: qd intelligit cū dicim? subam: nō audemus dicere vna essentia tres substantias: s̄ vna essentiam vel subam: tres autē p̄sonas. Quēadmodū multi latinū ista tractantes et digni auctoritate dixerunt: cum alium

¶ 79
¶ 103
¶ 101
¶ 138

¶ 111